

Εφη Πακινίδης

-11-

9

ΦΓΜ 1.4

ΜΑΝΧΑΤΑΝ 91-ΤΕΤΑΡΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μελίνα μου,

Ο Άρθουρ Στριμλιγκ είναι ένας παλιός φίλος μας, σκηνοθέτης θεατρου. Μας κάλεσε να μας φιλοξενήσει στο Greenwich Village όπου μένει. Είναι το πρώτο μέρος που επισκεπτομαστέ ~~μετα το Μανχάταν και το Άστορια~~ κι έχουμε κάποιο αοριστο φόβο. Είναι ο φόβος που ειπαμε πως έχει ο κάθε ξενός στην Νέα Υόρκη. Ξεκινήσαμε καπως νωρίς, Σάββατο απογευμα, για να δουμε και την περιοχή. Όσο προχωρούσαμε προς τα νοτια, τόσο άλλαζε το τοπίο. Οι ουρανοξύστες του Μανχάταν και οι ωραιες βιτρινες εξαφανίζονταν και την θέση τους έπαιρναν κατοικίες χαμηλές, με μαγαζια λαϊκά, φορτωμένα με τις διαφημησης των εκπτώσεων. Όταν φτάσαμε στην διασταύρωση της 4ης οδού με την Έκτη Λεωφόρο, που είναι ουσιαστικά και το κέντρο του Γκρινουιτς Βιλλετζ ήταν σαν να βρισκομαστέ στο Πικαλ του Παρισιου, μονο που εδω το κολλάζ είναι πολύ πιο περίεργο. Τα σπιτια θυμιζουν επαρχιακή πολη της Αγγλιας (εξαλλου το μέρος αυτό ηταν πραγματικά αρχικά αγγλικό χωριο, απο όπου και το όνομα του.)

Στην κεντρική πλατεια τα εστιατορια είναι κολλητά το ένα στο άλλο: Κινεζικο, ινδικό, ιταλικό, γαλλικό, ελληνικό, κυπριακό(μάλιστα με την περήφανη επιγραφή "Καραβάς") πακιστανικό, ιαπωνικό, ισπανικό, πορτογαλλικό, για όλα τα γουστα και όλα τα βαλάντια. Σε ξαφνιάζει και η ποικιλια της ατμοσφαιρας. Μερικά έχουν απλωμένα τα τραπέζια στο πεζοδρομιο, ακριβώς όπως στο Παρισι. Τα περισσότερα στριμωγμένα σε μικρές αιθουσες, γεμάτα κόσμο, κυρίως νεολαια, κυρίως καλλιτέχνες.

Το Βιλλαιητζ, όπως το λένε απλα οι Νεοϋρκέζοι είναι το "χωριο" των καλλιτεχνων. Και είναι φυσικό, μια και είναι ο πιο κοντινός και πιο προσιτός χωρος μετα το Μπροντγουαιη.

Προχωρήσαμε προς την Πλατεια Ουάσιγκτων, μια και ειχαμε πολύ χρονο μέχρι την ώρα του ραντεβου μας. Η πρώτη έκπληξη. Ένα πανηγυρι σαν εκεινο της Λεωφορου Κολόμβου, που σου ειχα περιγράψει στο πρώτο γράμμα, μονο που εδω έχει άλλο χρώμα, πιο λαϊκό, πιο καλλιτεχνικό. Η πελατεια σαφως πιο εγχρωμη. Βαλαμε τα γέλια οταν ειδαμε και παλι την ελληνική σημαια, και οταν σπευσαμε, ειδαμε πως επρόκειτο και παλι για το εξυπνο ζευγος των Πολωνων. Πλήθος οι ενδιαφερομενοι τριγύρω τους. Βλεπεις, αλλοι εκμεταλλεουνται την δημοτικότητα της ελληνικής σημαιας.

Λιγο πιο πέρα, στο κέντρο της πλατειας, ειδαμε μαζεμένο πολύ κοσμο. Πλησιάσαμε και ειδαμε ένα στρογγυλο θέατρο, με σκαλια ολόγυρα, και στο κέντρο κάποιους να δινουν παράσταση. (Αργότερα ο Άρθουρ μάς ειπε οτι δέν είναι καθολου θέατρο, αρχικά ηταν συντριβάνι, αλλα οι ευρυματικοι ερασιτέχνες το ξήλωσαν κι έφτιαξαν ένα θεατράκι που θα το ζήλευαν πολλά αστικά θέατρα). Φυσκα τα σκαλια τριγύρω και ξεκαρδισμένος ο κόσμος. Ο νεαρός νεγρος ηθοποιος και τι δέν έκανε για να κρατήσει την προσοχή του πληθους. Ανέκδοτα (μερικά μάλιστα σαρκαστικά για τον ρατσισμό), παντομιμα, χορό, αυτοσχεδιασμό με το ακροατήριο. Σε μια στιγμή σηκωσε μια νεαρή κοπελα και της κανόνισε ραντεβου με ένα νεαρό. Σε κάποια άλλη στιγμή έβγαλε διαφορους απο το ακροατήριο και τους έβαλε να

Ⓢ

Ⓢ 10

χορέψουν . Ένας πορτορικανός, ένας αυστριακός, ένας ρώσος και ένας ιταλός ("Χαθηκαν οι λευκοί αμερικανοί απο την Νεα Υορκη ; αναρωτηθηκε με χιουμορ ο νεαρός.) Πραγματικά ηταν να χαιρεσαι το κεφι και το ταλεντο αυτου του παιδιου. Και , ας είναι τα θεατρα του Μπροντγουαιη απροσιτα με τα πενήντα και εξήντα δολλάρια το εισιτηριο. Εδω ένα ολόκληρο απογευμα μπορείς περάσεις , και μάλιστα με περισσότερο και πιο πηγαιο γέλιο, και το δολλάριο που θα δώσεις είναι ολότελα προαιρετικό.

Η ταβερνούλα που μας περιμενε ο Αρθουρ με την κοπελα του, την Λιζα, λεγεται Κορνηλια, και είναι στην Οδό Κορνηλιας. Έχει ωραια κουζίνα, αλλα το σπουδαιότερο, κατω στο υπογειο έχει ένα μικρό θέατρο που λειτουργει ανεξάρτητα απο το εστιατοριο. Καθε Παρασκευη και Σαββατο έχει τζάζ. Και κάθε Δευτέρα παρουσιαση ποιητών και καλλιτεχνών.

-Ο ιδιοκτήτης είναι καλλιτέχνης, είναι φίλος μου, λέει ο Αρθουρ και σεμνα σεμνα μάς δινει μια καρτουλα. Πεντε πορτραιτα, αναμεσα τους και ο Αρθουρ, κι ενα απλό " Πεντε απο τους κατω". Έτσι, στις 25 Νοεμβρίου, Δευτέρα, θα πάμε νά ακουσουμε τον Αρθουρ Στριμλιγκ . Το προγραμμα του έχει τον τιτλο. " Όλα οσα έχουν δει τα ματια μας."

Τετοιες μικρές ομάδες καλλιτεχνων βλέπεις καθημερινά στην Νεα Υορκη. Την Κυριακή περπατώντας στο Παρκο, εκει στο σημειο που είναι αφιερωμένο στον Τζων Λέννον , ειδαμε μια ομάδα νεαρών με κιθαρες και άλλα οργανα. Εβγαζαν φωτογραφίες . Πρόσέξαμε πως τέσσερεις απ αυτούς έμοιαζαν πολύ με τους Beatles. Πλησιάσαμε, τους ρωτήσαμε.

-Ετοιμάζουμε θέατρο για τον Τζων Λέννον, μας ειπε μια νεαρή. Ορίστε, πάρτε το προγραμμα μας. Εγω ειμαι η σκηνοθέτις. Διαβάζουμε: Λεννον: Μια ζωή.

-Αυτος κάνει τον Τζων Λέννον, αυτός τον Τζωρτζ, εκείνη εκει η γιαπωνέζα την Γιοκο Όνο. Έχουμε ακομη και τα παιδιά του Λέννον και τον πατέρα του. Η πρεμιέρα μας είναι στις 3 Οκτωβρίου, αλλα αν θέλετε έλατε στις 9 Οκτωβριου, θα έχουμε δεξιωση γιατι κάποιος γιορταζει τα γενέθλια του.

Έτσι στο άφε σθησε μας κάλεσαν και στη δεξιωση τους. Αυτοι είναι οι Αμερικανοι. Έχουν ένα αυθορμητισμό και μια παιδικότητα που σπανια βρισκεις αλλου. Η Μπέτυ, που της το ειπα, απάντησε:

-Αυτο είναι αληθεια, αλλα εμεις στη Νεα Υορκη έχουμε και το άλλο. Θελουμε να φυλαμε τον ιδιωτικό μας χωρο. Για παράδειγμα, ενώ στην Νεα Υορκη , οπως ειδες γινονται τσα πράματα, όταν θέλω να κλειστω στο σπιτι μου, μπορω να κλειστώ και να μὴν αφήσω τιποτα να το διαπεράσει. Για να με δει κάποιος, οσο δικός μου και νάναι, πρεπει να μου τηλεφωνήσει πρώτα.